

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்பு இரட்டையர்களின் தொண்டு

The Services of the Twin-editors of Jaffna for Tamil Development

Mohanalakshmi Murugarathinam¹

¹Research scholar in the Department of Rare manuscripts in the Tamil University, Thanjavur, Tamil Nadu.

Mohanalakshmi2853@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்: தமிழ் இலக்கிய இலக்கண வரலாற்றில் உரைகளுக்கு மிகச் சிறந்த இடமுண்டு. மூலநூல்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற பெருமை உரைநூல்களுக்கும் உண்டு. அதைப்போலவே மூல நூல்களையும் உரைகளையும் பதிப்பித்துத் தமிழுலகிற்கு அளித்த பெருமைக்குரியவர்கள் பதிப்பாசிரியர்கள். பதிப்பு முன்னோடிகளாக இருந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுக நாவலரும் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையும் ஆவர். ஆறுமுக நாவலர் தமிழ்நாடெங்கும் பயணம் செய்து சைவத்தையும் தமிழையும் கல்வியையும் வளர்க்கத் தொண்டாற்றியவர். சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை ஆறுமுக நாவலரைத் தம் பதிப்பு முன்னோடியாகக் கொண்டு தமிழ் இலக்கண நூல்களையும் உரைகளையும் பதிப்பித்துத் தமிழ் நூல்களை வாழ வைத்தவர். தமிழ் நூல்களை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றிய பதிப்பு இரட்டையர்களான இவர்களின் தமிழ்த் தொண்டு காலத்தால் அழியாதவை.

கருச்சொற்கள்: உரையாசிரியர், பதிப்பாசிரியர், ஏட்டுச் சுவடிகள், அச்சரிமை, இலக்கணப் பதிப்புகள், தமிழ் வளர்ச்சி.

Abstract: Commentators of Tamil literatures and grammars have got important places. The commentaries have been given equal status like that of the original books. In the same way, the editors of the original sources and commentaries too have their important places in the history of Tamil literature. The forerunners in this field are Arumuga Navalar and C.W.Thamodaram Pillai of Yaazhppaanam (Jaffna). Both of them had performed journeys with different purposes for the development of Tamil. While Arumuga Navalar considered Saivism and Tamil as both of his eyes and served, C.W.Thamodaram Pillai worked in different capacities in Tamil Nadu, collected palm manuscripts and edited them for the first time. Thus, their services have brought out many Tamil literatures out from destruction. Their service for the development of Tamil cannot be forgotten.

Keywords: commentators, editors, palm leaf manuscripts, right to print, grammatical editions, Tamil development.

முன்னுரை

சுமார் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் படைக்கப்பட்ட தமிழின் தலையாய இலக்கணமான தொல்காப்பியத்திலிருந்து தொடங்கி, வீரசோழியம், நன்னூல் போன்ற இலக்கண நூல்களின் மூலப்பதிப்பும் உரைப்பதிப்பும் வெளிவருவதற்குத் தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் அறிஞர் பெருமக்கள் அரும்பாடுபட்டனர். இலக்கணங்களின் முதல் நூல்களையும் அவற்றின் உரைகளையும் பதிப்பித்துத் தமிழ் மொழியை இன்னுமொரு தளத்திற்கு எடுத்துச்சென்ற பதிப்பு முன்னோடிகளாக மழவை மகாலிங்கையர், யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுக நாவலர், சிறுப்பிட்டி சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, புன்னாலை சி. கணேசையர், எஸ். சாமுவேல் பிள்ளை, சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர், உ.வே சாமிநாதையர், எஸ். ரா.இராகவ ஐயங்கார், பின்னத்தூர் அ. நாராயண சாமி ஐயர், செளரிப்பெருமாள் அரங்கனார், பவானந்தம் பிள்ளை, எஸ்.வையாபுரிப் பிள்ளை போன்ற தமிழறிஞர்கள் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது.

இலக்கணப் பதிப்புகளுடன் உரையும் உரைநடையும்தான் தமிழ் இலக்கியங்களின் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை பாலமாக இருந்திருக்கின்றன என்பதை நமக்கு உணர்த்தியவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துச் சான்றோர் பெருமக்கள்தாம் என்றால் மிகையாகாது.

பின்னர் காலங்கள் மாறி, அச்சகங்கள் உருவாகி நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கியதும் இலக்கண, இலக்கிய நூல்களின் வரையறையைக் கட்டமைக்க உரை, பதிப்பு என்ற நிலை வளரத் தொடங்கியது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்த பலர் இருப்பினும் யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்புச் செம்மல்களான 'ஆறுமுக நாவலர்', 'சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை', இருவரும் தமிழ் வளர்ச்சிப் பாதையில் தாங்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பினால் தமிழலகத்தில் தனி முத்திரைப் பதித்திருக்கிறார்கள். நாவலரவர்கள் மேற்கொண்ட பணியினைத் தொடர்ந்து பல நல்ல நூல்களை எல்லாம் அச்சிட்டுத் தமிழைப் பாதுகாத்தலே தம் கடமை எனத் தொடர்ந்து தொண்டாற்றியவர் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை. அதனால் அவ்விருவரையும் 'பதிப்பு இரட்டையர்கள்' என அழைக்கலாம். அவ்விருவரின் இலக்கணப் பதிப்புப் பற்றி மட்டும் இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

ஆய்வுச் சிக்கல்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் இலக்கண இலக்கியங்களின் பதிப்புகள் உருவாகிய போது யாழ்ப்பாணத்தின் பதிப்பாசிரியர்களின் தொண்டின் முக்கியத்துவம் என்ன? உரையாசிரியர்களுக்கும் பதிப்பாசிரியர்களுக்கும் இடையிலான தமிழ் வளர்ச்சித்

தொண்டில் பங்களிப்பு என்னென்ன? என்னும் இரண்டையும் ஆய்வுச்சிக்கல்களாகக் கொள்கிறது இந்த ஆய்வு.

ஆய்வு முறை

பதிப்பாசிரியர்களின் பங்களிப்பை அறிந்து கொள்வதற்கு விளக்க முறையையும் ஒப்பீட்டு ஆய்வு முறையையும் பின்பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

உரையாசிரியர்கள்

தமிழ் இலக்கிய இலக்கண வரலாற்றில் உரைகளுக்கு மிகச் சிறந்த இடமுண்டு. மூலநூல்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற பெருமை உரைநூல்களுக்கும் உண்டு. ஓலைச் சுவடிகளிலிருந்த அல்லது அச்சிடப்பட்ட மூல நூல்களின் கடினத் தன்மையைப் போக்கி எளிய நடையில் புரிந்துகொள்ள வழிவகுப்பதற்காகத் தோன்றியவர்களே உரையாசிரியர்கள். மூலநூல்களைக் கற்பிக்கும் போது எதிர்ப்பட்ட இன்னல்களை நீக்குவதற்கு உரைநூல்களே துணைநின்றன.

காலந்தோறும் விரிவடைந்து வருகின்ற ஆய்வுலகில் எழுகின்ற புதுச் சிந்தனைகள், ஆய்வுநெறி அனுகூலங்கள் போன்றவை உரையாசிரியர்களின் உள்ளத்தில் பதிந்து அவற்றின் தாக்கத்தால் புதிய கோணங்களில் இலக்கணத்தை ஆராய்ந்து தெளிவுரை, புத்துரை, விளக்கவுரை, பொழிப்புரை, சிற்றுரை, பேருரை, நயவுரை, போன்ற பல உரைகளும் எழுதி உரைமரபை உருவாக்கித் தந்துள்ளனர். இலக்கணங்களுக்கு உரை எழுதும் உரையாசிரியர்கள் மரபு வழுவாமல் கருத்துக்களை எடுத்துக்கூற வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகியிருந்தனர். இதன் காரணமாகக் கடின நடையில் உரை எழுதித் தங்கள் பணியை நிறைவுசெய்தனர். அது கற்போருக்கு எளிதில் விளங்குவதில்லை. தொல்காப்பியத்திற்கு இறையனார், இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடனார், நச்சினார்க்கினியர், போன்று மேலும் பலரும் உரை எழுதியுள்ளனர்.

நன்னூல் இலக்கணத்திற்கு உரை எழுதியவர்கள் பலருள் மயிலைநாதரும் நாவலரும் காண்டிகையுரை எழுதியுள்ளனர். சங்கர நமச்சிவாயரும் சிவஞான முனிவரும் விருத்தியுரை எழுதியுள்ளனர்; இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றுள்ளனர் (மோகனலட்சுமி, 2020). ஒரு பெரும் உரைமரபை உருவாக்கித் தமிழ்த் தொண்டாற்றிய உரையாசிரியர்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் இன்னும் முடியவில்லை. அது தொடர்கதையாகவே அமைகிறது. “ஆய்வுலகில்

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்பு இரட்டையர்களின் தொண்டு

பாதைகள் முடிந்தாலும் பயணங்கள் முடிவதில்லை. பாதை ஓர் இடத்தில் முடிகின்ற போது, பயணம் வேறு பாதையைத் தேடிக்கொண்டு தன் பணியைத் தொடர்கிறது; உண்மையைத் தேடிக்கொண்டு தொடர்ந்து செல்கிறது,” (அரவிந்தன், 2018) எனக் கூறுவதன் வாயிலாக உரையாசிரியர்கள் பற்றி இன்னும் வெவ்வேறு பரப்புகளில், வெவ்வேறு அணுகுமுறைகளில், பல துறை நோக்குகளில் ஆய்வுகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை அறியலாம்.

“தமிழ் நலம் வளரத் தொண்டு புரியும் புலமைச் செல்வர்களை நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், போதகாசிரியர் என மூவகையினராக வகைப்படுத்தியுரைப்பர். இம்முத்திறத்தாருள் நூலாசிரியரது மனக்குறிப்பினை உய்த்துணர்ந்து போதகாசிரியருக்குத் தெளிய அறிவிக்கும் நுண்ணுணர்வும் சொல்வளமும் ஒருசேரப் பெற்றவர்கள் உரையாசிரியர்களே ஆவர் (வெள்ளைவாரணர், 2010).

பதிப்பாசிரியர்கள்

தமிழ் மொழியின் இலக்கிய இலக்கணங்களின் உயர்வினையும் தனிச் சிறப்பினையும் வெளியுலகிற்குக் கொண்டுவந்த பெருமை பதிப்பாசிரியர்களுக்கே உரியது. பதிப்புத் துறை செம்மையாக வளர்வதற்கு ஊன்றுகோலாக இருந்தது அச்சத்துறையே. கி.பி 16-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அச்சுக்கலை இந்தியாவிற்கு வந்துவிட்டாலும் அச்சிடும் உரிமை இந்தியர்களுக்கு இல்லாமலிருந்தது. ஆங்கிலேயரிடம் மட்டுமே இருந்தது அவ்வுரிமை.

“1835 வரை ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் கடுமையான சட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டதால் இந்நாட்டுக்குரியவர்களால் அச்சகங்கள் துவக்கப்படவில்லை. ஆளுநர் தலைவராக இருந்த சார்லஸ் மெட்காஃப் அக்கடுஞ்சட்டங்களை நீக்கிவிட்டார். அதன் காரணமாக அச்சகங்கள் தோன்றலாயின” (சம்பந்தன், 1997). 1835-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 3-ஆம் நாள் அச்சுக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தை நீக்கிய இந்நிகழ்வே பதிப்புத்துறையில் ஒரு திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது எனலாம். பதிப்பாசிரியர்களும் தம் பங்களிப்பைத் தமிழுலகிற்குத் அளிக்கத் தொடங்கினார்கள். பின்னரே நூல்களுக்குப் பதிப்பாசிரியர்களின் கைவண்ணத்தால் தமிழ் வளர்ச்சியில் ஒரு பொற்காலம் பிறந்தது எனலாம்.

அச்சுரிமை கிடைத்த பின்னர்தான் பதிப்பாசிரியர்களும் பதிப்புக்களில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினர். ஊர் ஊராக அலைந்து திரிந்து காணக்கிடைக்காத ஓலைச் சுவடிகளைத் திரட்டிப் பதிப்பித்த பதிப்பாசிரியர்கள் பலர். இவர்களின் தொண்டுகளால்தான் இன்று பெரும்பாலான செந்தமிழ் நூல்கள் கிடைத்தன என்பது மறக்க முடியாத உண்மை. தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டு புரிந்த புலமைச் செல்வர்களை நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், போதகாசிரியர் (கல்வியாசிரியர்) என மூவகையினராக வகைப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள் எனப்

பார்த்தோம். இந்த வரிசையில் பதிப்பாசிரியர்களும் இன்றியமையாதவர்கள் ஆகிவிட்டனர். ஆகவே, அவ்வாறு மூவகையினராக வகைப்படுத்தப்பட்ட புலமைச் செல்வர்களோடு பதிப்பாசிரியர்களையும் சேர்த்து நந்தொண்டு புரிந்தவர்களை நால்வகையினராக வகைப்படுத்தலாம். “இவர்கள் மூவருக்கும் உள்ள மதிப்பு பதிப்பாசிரியர்களுக்கும் அளித்தல் வேண்டும் என்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று. அம்மூவர்க்கும் உள்ள அறிவு பதிப்பாசிரியர்களுக்கும் இன்றியமையாதது.” (பாக்கியமேரி, 2008) எனக்கூறுவது மிகச் சிறந்த கருத்து ஆகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், தொல்காப்பியம், நன்னூல், வீரசோழியம் என்னும் மூன்று தமிழிலக்கண நூல்களைப் பதிப்பித்து அச்சாவதற்கு முன்னோடிகளாக நின்றவர்கள் பதிப்பாசிரியர்களே. நன்னூல் மற்றும் தொல்காப்பிய இலக்கண நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டதைக் கீழ்வருமாறு கூறலாம்.

நன்னூல்

எண்	ஆண்டு	பதிப்பு
1	1835	தாண்டவராய முதலியார் & அ. முத்துச்சாமிப் பிள்ளை நன்னூல் மூலம் பதிப்பு
2	1840	திருத்தணிகை கா. விசாகப்பெருமாளையரின் நன்னூல் காண்டிகை உரை
3	1847	இராமானுசக் கவிராயரின் நன்னூல் காண்டிகை உரை
4	1851	ஆறுமுக நாவலரின் நன்னூல் உரை
5	1851	சங்கர நமச்சிவாயப் புலவரின் நன்னூல் விருத்தி உரை
6	1854	நரசிங்கபுரம் வீராசாமி முதலியார்
7	1857	ஜி.யூ.போப்
8	1891	திருமயிலை சண்முகம் பிள்ளை நன்னூல் விருத்தி உரை
9	1892	வை.மு. சடகோபராமானுஜாசாரியர் உரை

தொல்காப்பியமும் வீரசோழியமும்

எண்	ஆண்டு	பதிப்பு
1	1858	எஸ். சாமுவேல் பிள்ளை தொல்காப்பியம்-நன்னூல் பதிப்பு
2	1845	மழவை மகாலிங்கையர் தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன்
3	1868	சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர் உரையுடன்
4	1882	சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன்
5	1885	சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் பேராசிரியர் உரையுடன்
6	1892	வீரசோழியம் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை உரையுடன்
7	1892	சி. கணேசையரின் தொல்காப்பியம் முழுமையும் உரை விளக்கக் குறிப்பு

“தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களின் பொருள் வளத்தையும் மொழிநுட்பத்தையும் அறிந்துகொள்வதற்கு உரைகல்வி மிகவும் இன்றியமையாதது. உரையாசிரியர்கள் மூல நூலை ஆராய்ந்து அதனுள் பொதிந்துகிடக்கும் நயத்தையும் சிறப்புக்கூறுகளையும் சொல்லாட்சித் திறத்தையும் புலப்படுத்தினர்” (சுந்தரமூர்த்தி, 2007). இவ்வாறு படைக்கப்பட்ட உரைகளைக் கற்றுத் தேர்வதற்கும் அவற்றை அச்சேற்றித் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவ வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தோடும் பதிப்பாசிரியர்கள் பதிப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். தமிழ் மொழியின் பெரும் நூல்களைப் பதிப்பித்து அச்சிட்டுச் சிதைவடைவதிலிருந்து கட்டிக்காத்ததோடு மட்டுமல்லாமல் சீர்குலைந்து போகாமல் பேணிக் காப்பாற்றியதற்கும் பதிப்பாசிரியர்களே காரணம்.

“அறியாமை, வசதியின்மை, ஆர்வமின்மை, மூடநம்பிக்கை ஆகியன காரணமாக மாண்டொழிந்த தமிழ்ச் சுவடிகள் 19-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஒரு புது யுகத்திற்குள் நுழையத் தொடங்கின. தொழில்நுட்ப நாகரிகம், மேலைநாட்டு முறையிலமைந்த கல்வி முறை, தொழிற்சாலைகளின் தோற்றம், அச்சுப்பொறிகளின் பெருக்கம் ஆகியன தமிழ் இலக்கியங்களின் உற்பத்தி, பரவல், பயன்பாடு இவற்றில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதன் விளைவாகவே தமிழ்ச் சுவடிகள் பல அச்சு வாகனம் ஏறி அழிவிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டன.” என்று ஜான் சாமுவேல் (1994) கூறுவது மிகப் பொருத்தமாகும்.

இலங்கையில் அச்சுத்தொழில்

இவ்வாறு உரையாசிரியர்களும் பதிப்பாசிரியர்களும் தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டு புரிந்த காலத்தில் இலங்கை எந்த நிலையில் இருந்தது என்பதைப் பார்க்கலாம். 1520 முதல் 1796 வரையிலான காலக் கட்டத்தில் போர்ச்சுகீசு, டச்சுக்காரர்களின் ஆதிக்கத்தில் பல போர்களும் இன்னல்களும் அடைந்த பிறகு யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியின் போது நிறைய இலக்கியச் செயற்பாடுகள் தொடங்கின. அதன் காரணமாக இலக்கணங்களைத் திருப்பிப் பார்க்கிற முயற்சி எழுந்தது.

இந்தியாவில் 1577-இல் கொல்லத்தில் தமிழ் மொழியில் அச்சிடப்பட்ட 'தம்பிரான் வணக்கம்' என்னும் நூலே இந்திய மொழிகளுள் வெளிவந்த முதல் நூல். இலங்கையில் ஒல்லாந்து வணிகக் குழு ஆட்சியினரால் ஹாலந்துகார அச்சுக்கூடம் 1741-இல் இலங்கையின் தலைநகரமான கொழும்பில் நிறுவப்பட்டது. 'பிலிப்பு தெ மெல்லோ' என்னும் மதகுருவான தமிழ்ப் பாதிரியார் கிரீக் மொழி மூலத்தின் பொருள் கெடாமலும் அதே நேரத்தில் தமிழ் நன்னூலின் மொழிப் பயன்பாட்டு விதிமுறைகளை மீறாமலும் மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்த 'புதிய ஏற்பாடு' 1759-இல் இந்த அச்சுக்கத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளியானது. ஆங்கிலேயர் 1775-இல் இலங்கையைக் கைப்பற்றி இந்தியாவுடன் இணைத்துக் கொண்ட பின் அவ்வச்சுக்கூடம் மூடப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்பாசிரியர்கள்

தமிழ் நாட்டைப் போலவே இலங்கையிலும் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்தவர்கள் பலர் உள்ளனர். ஆயினும் பதிப்புத் துறைக்கு முன்னோடியாக இருந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலரும் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையும் ஆவர். பதிப்பு இரட்டையர்களான இவர்கள் இருவரின் தமிழ்த் தொண்டு பற்றி இனிப் பார்க்கலாம்.

ஆறுமுக நாவலர் (1822-1879)

யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் கந்தப்பிள்ளை - சிவகாமி அம்மையார் தம்பதிகளின் கடைசி மகனாக 1822 டிசம்பர் திங்கள் 18-ஆம் நாள் பிறந்தார் ஆறுமுக நாவலர். ஆங்கில ஆட்சியின் காலகட்டத்திலேயே சைவத்தையும் தமிழையும் இரு கண்களாகப் பாவித்த அவருடைய தமிழ் வளர்ச்சிக்கான பங்கு மிகச் சிறந்ததாகவும் அளப்பரியதாகவும் அமைகிறது. கிருத்துவர்களின் உரைநடை உத்தியையே

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்பு இரட்டையர்களின் தொண்டு

பின்பற்றித் தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் தொண்டாற்றினார். அதன் காரணமாக 'உரைநடையின் முன்னோடி' என்னும் நற்பெயரையும் பெற்றார். இத்தொண்டின் காரணமாகவே, இவரை, 'புதிய உரைநடையின் தந்தை' என்பார் மு.வரதராசனார். 'உரைநடை நூலாசிரியர்களில் யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுக நாவலர் தலைசிறந்தவர்' என்பார் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, 'வசனநடை கைவந்த வல்லாளர்' என்பார் பரிதிமாற் கலைஞர்.

திருவாவடுதுறை ஆதீனகர்த்தரால் 'நாவலர்' எனும் சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற பின் 'நாவலர்' எனச் சுருக்கமாக அழைக்கப்பெற்ற இவர் ஒரு மொழியறிவுச் சான்றோர், தமிழ் உரைநடையின் தந்தை, பதிப்பாசிரியர், ஆசிரியர், உரையாசிரியர், சொற்பொழிவாளர், சமயப் புரட்சியாளர், பொதுநலம் விரும்பி, பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதவர் எனப் பன்முகம் கொண்டவர். அவர் சமயம் மற்றும் கல்விப் பணிகளில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்ததை அவருடைய வேண்டுகோளிலிருந்து அறிந்துகொள்ளலாம். "தமிழகத்தில் வாழுஞ் சைவ சமயிகளுக்கு, நான் ... பீற்றர் பார்சிவல் துரையுடைய இங்கிலீஷ் வித்தியாசாலையிலே இங்கிலீஷ் கற்றேன்... பார்சிவல் துரை, 'நான் தங்களுக்கு உயர்வாகிய வேதனம் தருவேன். தாங்கள் என்னை விடலாகாது' என்று பலதரம் வற்புறுத்திச் சொல்லிய வழியும்...அஃதில்லாமையால் விளையும் அவமதிப்பைப் பார்த்தும் உத்தியோகத்தை விரும்பவில்லை. தமிழ்க் கல்வித் துணை மாத்திரங் கொண்டு செய்யப்படும் உத்தியோகம் வலிய வாய்த்த பொழுதும் அதை நான் விரும்பவில்லை...நான் இவ்வாழ்க்கையில் புகவில்லை. இவைகளெல்லாவற்றிற்குங் காரணம் சைவ சமயத்தையும் அதற்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டுமெனும் பேராசையேயாம்" (கனகரத்தினம், 1882).

தமிழ் நூல் பதிப்பு வரலாற்றில் உ. வே. சாமிநாதையருக்கு முன்னரே ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட இடத்தைப் பெற்றுள்ளார். 'தமிழ் நூல்களின் பதிப்பு வரலாற்றில் சிறப்புக்குரியவராகப் போற்றப்படுகின்றவர் உ. வே. சாமிநாதையர்; அவருடைய பதிப்புப் பணிக்கு முன்னோடியாக இருந்தவர் யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலர் ஆவார்.' என்னும் ஏ.வி. சுப்பிரமணிய ஐயரின் கருத்து இதனை வலியுறுத்துகிறது.

மொழித் தொண்டு

இலங்கையில் 'பழைய கல்லூரி' வெளியிட்ட தமிழ் நூல்களில் இலக்கணப் பிழைகளும் அச்சுப் பிழைகளும் மிகுந்திருந்தன. அவற்றைப் பிழைகளின்றிப் பதிப்பிக்கவேண்டும் என்ற பேரவாவினால் நாவலர் திருத்தி வெளியிடத் தொடங்கினார். அதற்குப் பாண்டித் துரைசாமித் தேவர் அவருடைய தந்தையாரான பொன்னுசாமித் தேவர், சேதுபதியின் முதலமைச்சராக இருந்த அவருடைய அண்ணனார் போன்றோர் காரணமாக இருந்தவர்களுள் இன்றியமையாதவர்கள்

ஆவர். இவர்களின் துணையால்தான் நிறைய நூல்களை அவரால் வெளியிட முடிந்தது. அதனால் தம் நூல்களின் முகப்பக்கத்தைக் கீழ்வருமாறு அமைப்பார்.

சிவமயம்
மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்த
திருக்கொவையார்
இஃது
உரையோடு
இராமநாதபுர சமஸ்தானம் மகா-ள-ள
ஸ்ரீ பொன்னுசாமித் தேவரவர்கள் வேண்டுகோளின் படி
நல்லூர்
ஆறுமுக நாவலர் அவர்களால் பல பிரதி ரூபங்களைக்
கொண்டு பரிசோதித்து சிதம்பரம் சைவப்பிரகாச
வித்தியாசாலைத் தர்மப்பிரபாலகர்களால்
சென்னப்பட்டினம் வித்தியாவனு பாலன யந்திர சாலையில்
அச்சில் பதிப்பிக்கப்பட்டது
ஐந்தாம் பதிப்பு
ஆங்கீரச ஆவணி மீ

இவ்வாறு நாவலர் தாம் பதிப்பித்த நூல்களில் நூலாசிரியர், பதிப்பித்தவர், பதிப்புக்குத் தூண்டியவர் போன்ற பல விவரங்களையும் மறக்காமல் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

“இலக்கண விலக்கிய வாராய்ச்சியுடையவர்களால் லிகிதப் பிழையற, மறுபடி மறுபடி, கண்ணோட்டத்துடனாராயப்பட்டன’ என்னும் தொடர்கள் பதிப்புப்பணியில் பலருடைய உண்மையான உழைப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் திறன் பதிப்பாசிரியருக்குத் தேவை என்பதைப் புலப்படுத்துவன” (மகாலட்சுமி, நிர்மலாதேவி, & பூமிநாக நாதன், 2001). இவற்றை முழுமையாகப் பின்பற்றியவர் நாவலர்.

நன்னூல் பதிப்பு

தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்டுச் சுமார் 1700 ஆண்டுகளுக்குப் பின், தமிழின் இலக்கண அமைப்புகளைத் திருப்பி நோக்கும் வகையிலும் வேண்டாதனவற்றை விடுத்தும் புதிதாக வேண்டுவனவற்றைச் சிறப்பித்தும் வந்துள்ள பல இலக்கண நூல்களுள் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பவணந்தி முனிவரால் படைக்கப்பட்ட இலக்கணநூல் நன்னூல் முதன்மையானது. வீரச்சோழியம் போன்ற இலக்கண நூல்கள் வடமொழிச் சாயல் பெற்ற போது நன்னூல் தமிழ் மரபை மீறாமல் இலக்கணம் எழுதியது இதற்குக் கிடைத்த புகழுக்குக் காரணமாகும். ஆறுமுக நாவலர் திருத்தியும் விளக்கியும் கூட்டியும் பதிப்பித்த நன்னூல் காண்டிகை உரைநூலில் உள்ளடக்கப்பகுதிகளைப் பல்வேறு பகுதிகளாகப் பகுத்துத் தந்துள்ளார். இந்நூல் பதிப்பில்

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்பு இரட்டையர்களின் தொண்டு

மாணாக்கர்களுக்கும் பாடஞ்சொல்லும் ஆசிரியர்களுக்கும் இலக்கணம் கற்பித்தல் தொடர்பாகவும் எழுதிப் பதிப்பித்துள்ள செய்திகள் அருமையானவை.

நன்னூலே ஏட்டிலிருந்து அச்சுக்கு வந்த முதல் இலக்கண நூல். இதனைத் திருத்தணிகை விசாகப்பெருமாள் ஐயர் 1835-இல் காண்டிகை உரையுடன் வெளியிட்டார். “1835 முதல் 1999 வரை வெளிவந்துள்ள நன்னூல் பதிப்புகள் அறுபத்தெட்டு அவற்றில் கிடைக்கப்பெற்றவை ஐம்பத்தெட்டுப் பதிப்புகள்.” என்று கூறி அவற்றை வகைப்படுத்தித் தம் நூலின் பின்னிணைப்பில் கொடுத்திருக்கிறார் மதுகேஸ்வரன் (2006) .

1849-ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வண்ணார் பண்ணையில் ‘வித்தியாநு பாலன யந்திரசாலை’ என்னும் பெயரில் ஓர் அச்சகத்தை நிறுவினார் நாவலர். இதன் வழியே பல சைவச் சமய நூல்களையும் பால பாடங்களையும் நன்னூல் காண்டிகை உரையையும் விருத்தியுரையையும் வெளியிட்டார்.

ஆறுமுக நாவலரின் பதிப்பைப் பற்றிக் கூறும் போது, “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நன்னூலுக்கு எழுந்த காண்டிகையுரைகளுள் விசாகப்பெருமானையர் (1834), இராமாநுச கவிராயர் (1847), ஆறுமுக நாவலர் (1889), வை.மு. சடகோபராமானுஜாசாரியர் (1892) ஆகிய நான்கு பேர் இயற்றிய நான்கு உரைகளும் குறிப்பிடத்தக்கன. இவற்றுள் கவிராயர் இயற்றியது விருத்தியுரை...மற்ற மூன்றும் பாட நூலுக்கு ஏற்றவாறு எளிய நடையில் சுருக்கமாக எழுதப்பட்ட காண்டிகையுரைகள்.” எனத் தாமோதரன் (1999) கூறுவதிலிருந்து அறியலாம்.

சைவத்தொண்டு

தமிழ்த் தொண்டோடு இலங்கையில் சைவச் சமயம் தழைத்தோங்க தொண்டுசெய்த நல்லோர்களுக்கும் முன்னோடியாக ‘நாவலர்’ இருந்தார். திருவிளையாடற் புராணம், பெரிய புராணம் போன்ற ஏராளமான நூல்களையும் பிழையின்றிப் பதிப்பித்தவர்.

சைவ சமயம் வளரும் பொருட்டு பிரசங்கம் செய்வதெனத் தீர்மானித்தார். இவரது முதற் பிரசங்கம் வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோவிலில் டிசம்பர் 31, 1847- ஆம் நாள் நடைபெற்றது. பின்னர் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையிலும் பிரசங்கம் செய்தார். இப்பிரசங்கங்களின் விளைவாகப் பெரும் சமய விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது (அக்ஷயன், 2018).

‘நாவலர் காலத்தில் பலரும் பல காரணங்களுக்காகக் கிருத்துவச் சமயத்தைத் தழுவினார்கள். அதனால் சைவத்தின் சிறப்பை எடுத்துக்கூறிப் பலரையும் கிருத்துவச் சமயத்தில் சேராமல்

தடுத்தாட்கொண்டவர் இவர் எனலாம்'(கனகரத்தினம், 1882). சைவ சமயத்தை மக்களிடையே பரப்புவதற்குப் பத்திரிகை ஒன்று வேண்டும் என்று விரும்பிய நாவலர் 'சைவோதய பானு' என்னும் பெயரில் யாழ்ப்பாணத்தில் இதழ் ஒன்றைத் தொடங்கி நடத்திவந்தார்.

1870-இல் நாவலர் கோப்பாயில் ஒரு 'வித்தியாசாலையைத்' தொடங்கித் தமது செலவில் நடத்திவந்தார். 1871-இல் வண்ணார்பண்ணையில் 'ஜோன் கில்னர்' என்பவர் நடத்திய 'வெசலியன் ஆங்கிலப் பாடசாலையில்' சைவ மாணவர்கள் விபூதி அணிந்து சென்றதால் பாடசாலையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். அம்மாணவர்களின் நலன் கருதி, நாவலர் 'சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலை' ஒன்றை வண்ணார்பண்ணையில் 1872-இல் நிறுவி நடத்திவந்தார். பொருளாதாரச் சிக்கலால் இப்பாடசாலையைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாத சூழல் ஏற்பட்டது. இதை அவருடைய கல்வித் தொண்டாகக் கூறலாம்.

அவருடைய தமிழ் இலக்கண இலக்கியப் பதிப்புத் தொண்டு அழியாத இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. தமிழ் வளர்ச்சியில் அவருடைய தொண்டு அளப்பரியது.

சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை (1832 - 1901)

தமிழ்ப் 'பதிப்புத்துறையின் இன்னொரு முன்னோடி'யான சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை' யாழ்ப்பாணத்தின் சிறுபிட்டி வைரவநாதபிள்ளை, பெருந்தேவி தம்பதிகளுக்கு மகனாக 1882 செப்டம்பர் திங்கள் 12-ஆம் நாள் பிறந்தவர். இளம் வயதிலேயே தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். தமது பன்னிரண்டாவது வயதில் அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் புகழ் பெற்று விளங்கிய வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் சேர்ந்து அறிவியலிலும் பயிற்சி பெற்றார். அதன் பின்னர் 1852-இல் கோப்பாயில் 'போதனாசக்தி வித்தியாசாலை'யில் ஆசிரியராகச் சிலகாலம் பணிபுரிந்தார். பண்டைய சங்கத் தமிழ் நூல்கள் செல்லரித்து அழிந்து போகாமல், தமது அரிய தேடல்கள் மூலம் அவற்றை மீட்டெடுத்து, காத்து, ஒப்பிட்டு, பரிசோதித்து, அச்சிட்டு வாழ வைத்தவர் இவர்.

தமிழின் பெருமை சாற்றும் நூல்கள் தொடர்ந்து தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும்; தமிழின் பெருமையையும் அருமையையும் தமிழர்களும் மற்றோரும் உணர வேண்டும் என்ற அளப்பரிய நோக்கங்களோடு தொண்டாற்றியவர். 1853-ஆம் ஆண்டு 'நீதி நெறி விளக்கம்' என்னும் நூலொன்றைப் பதிப்பித்ததன் வாயிலாக வெளியீட்டுத் துறையில் அவருக்கிருந்த ஆர்வம் வெளிப்பட்டது. அதன் காரணமாகத் 'தமிழ்ப் பதிப்புத்துறை முன்னோடி' எனும் பெருமையையும்

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்பு இரட்டையர்களின் தொண்டு

பெற்றார். 1883-ஆம் ஆண்டு 'இறையனார் அகப்பொருளுரையைத் தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பித்த பிறகுதான் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு மறுமலர்ச்சி தோன்றியது என்றால் அது மிகையாகாது.

அவராற்றிய தமிழ்த் தொண்டு மிகப் பெரியது. "இலங்கை நல்லூர் ஆறுமுக நாவலருடன் தொடர்பு ஏற்பட்ட காரணத்தால் தாமும் நாவலரைப்போலப் பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்னும் வேட்கை மீதூரப் பெற்றார் (பாண்டுரங்கள், 2008). நாவலரவர்கள் மேற்கொண்ட பணியினைத் தொடர்ந்து பல நல்ல நூல்களை எல்லாம் அச்சிட்டுத் தமிழைப் பாதுகாத்தலே தம் கடமை எனத் துணிந்தவர் தாமோதரம் பிள்ளை. இதன் காரணமாக, இவர் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர் உரையை (நாவலர் பரிசோதித்தது) 1868-ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். சேனாவரையர் உரையை முதன்முதலாகப் பதித்தவரும் இவரே. பின்னர் 1881-ஆம் ஆண்டு பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்த புத்தமித்திரர் என்பவரால் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்ற தமிழின் ஐந்திலக்கணத்தையும் சுருக்கமாக உணர்த்தும் முறையில் எழுதப்பட்ட 'வீரசோழியம்' என்ற இலக்கண நூலைப் பெருந்தேவனார் உரையுடன் முதன்முதலாகப் பதிப்பித்த பெருமையும் இவரையே சாரும்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் நச்சினார்க்கினியர் உரையைப் பதிப்பித்து 1885 - ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். இதன் காரணமாகப் பெரும் பொருள் இழப்பு ஏற்பட்டாலும் தொடர்ந்து கலித்தொகையைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். தொல்காப்பியத்தின் இரு அதிகாரங்களை வெளியிட்ட பிறகு எழுத்ததிகாரத்தையும் பதிப்பிக்க வேண்டிய தமிழ் ஆர்வலர்கள் பொருளுதவி செய்த போது நச்சினார்க்கினியரின் எழுத்ததிகார உரையை 1891-ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்.

முதன்முதலில் தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் போது கலித்தொகை பதிப்புரையில் தாமோதரம் பிள்ளை குறிப்பிட்டதை, "ஏடு எடுக்கும் போது ஓரஞ் சொரிகிறது; கட்டு அவிழ்க்கும் போது இதழ் முறுகிறது. ஒன்றைப் புரட்டும் போது துண்டு துண்டாய்ப் பறக்கிறது. இனி, எழுத்துக்களோ வென்றால் வாலுந் தலையுமின்றி நாலு புறமும் பாணக்கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின்றது." என மா.சு. சம்பந்தன் (1960) நினைவுகூர்கிறார்.

"ஏராளமான ஈடுஇணையற்ற நூல்களைப் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டும் வெளியிட்ட தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்புத்துறைக்கு அடித்தளமிட்டுச் செம்மைப்படுத்துவதையே தம் தலையாய கடமையாகக் கொண்டு செயல்பட்ட பெருமகனார் ஆவார்." (மோகனலட்சுமி, 2019).

யாழ்ப்பாணம் வெஸ்லியன் ஆங்கிலப் பாடசாலையின் அதிபராக இருந்த பீட்டர்பெர்சிவல் பாதிரியார் தமிழ் நாட்டில் நடத்திவந்த 'தினவர்த்தமானி' பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பொறுப்பை

இவர் ஏற்றுக்கொண்டு 1853-ஆம் ஆண்டு சென்னை வந்தார். 1858-இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தால் நடத்தப்பட்ட பி.ஏ. பட்டத்துக்கான தேர்வில் மாநிலத்திலேயே முதல் மாணவனாகத் தேறினார். பின்பு கள்ளிக்கோட்டை அரசினர் கல்லூரித் தலைமை ஆசிரியரானார். தொடர்ந்து சட்டம் பயின்ற அவர் 1871-இல் 'பி. எல்.' தேர்விலும் வெற்றி பெற்றுக் கும்பகோணத்தில் வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றி, 1884-ஆம் ஆண்டு புதுக்கோட்டை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஓய்வு பெற்ற தாமோதரம்பிள்ளைக்கு 1895-இல் அரசினர் 'ராவ் பகதூர்' பட்டமளித்துச் சிறப்பித்தனர்.

டி.ஏ. ராஜரத்தினம் பிள்ளை (1934) அவர்களின் 'தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் சரித்திரம்' என்னும் நூலுக்கு உ.வே. சாமிநாதையர் அளித்துள்ள அணிந்துரையில் "தமது ஓய்வு நேரத்தைத் தமிழ் ஆராய்ச்சியிற் பெரும்பாலும் செலவிட்டு, வீரசோழியம், தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், கலித்தொகை, இறையனார் அகப்பொருள், இலக்கண விளக்கம் என்பனவற்றின் மூலங்களையும், உரைகளையும் பல ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து முதன்முதலாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டவர் இவரே. இக்காலத்தில் தமிழில் பல துறைகளில் ஆராய்ச்சி செய்வோருக்குப் பெருந்துணையாக இருப்பன இவர் வெளியிட்ட புத்தகங்களாகும். இவருடன் நெருங்கிப் பழகி இருக்கிறேன்." எனக் கூறியிருக்கிறார் (தயாளன், 2016).

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த இப்பெருந்தகை, தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து, தலைசிறந்த தமிழ்த் தொண்டாற்றி, வரலாற்றில் நிலையானதோர் இடமும், நிரம்பப் புகழும் பெற்றார். ஏடுகளைத்தேடி இரவு பகல் பார்க்காமல் தமிழ்நாடு முழுவதும் சுற்றி வந்தார். பதிப்புப் பணியில் முன்னோடியாய், பத்திரிகைப்பணியில் முன்மாதிரியாய்த் திகழ்ந்தவர் தாமோதரம்பிள்ளைஆவார். தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்தபோது, "தமிழ் நாடனைத்திலுமுள்ள தொல்காப்பியப் பிரதிகள் மிகச் சிலவே. அவை யாவும், நான் தேடிகண்ட வரை ஈனஸ்திதி அடைந்திருப்பதால், இன்னும் சில வருடங்களுக்குள் அழிந்துவிடுமென அஞ்சியே, உலோகோபகாரமாக அச்சிடலானேன்." எனத் தமது தொல்காப்பியச் சேனாவரையருரைப் பதிப்பின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருப்பது பொருத்தமாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து, தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து, தமிழ்ப் புதையலைத் தேடித்திரிந்து தமிழ் மக்களுக்குத் தரும் அரிய, பெரிய முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்கள் ஆறுமுக நாவலரும் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையும். "ஆறுமுக நாவலர் 19- ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலும் பிற்பகுதியில் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையும், 20- ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உ.வே.சாமிநாதையரும் பதிப்புத்துறையில் முத்திரைப் பதித்தவர்கள். இவர்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த குற்றத்திற்காக

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பதிப்பு இரட்டையர்களின் தொண்டு

அவர் சரித்திரமாகிய தமிழ்ச் சரித்திரத்தை மறைக்க முயல்வது நன்றிக்கேடு என்று' தமிழ் தந்த தாமோதரம் பிள்ளை' என்ற கட்டுரையில் சி. கணபதி பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். [தினமணி 20.9.2012]

பல்கலைக்கழகங்களும் அரசும் பல ஆண்டுகளாகச் செய்ய வேண்டிய மாபெரும் தமிழ்ப்பணியை, தனியொரு மனிதராக நின்று செய்துமுடித்தவர் தாமோதரம் பிள்ளை. 1901-ஆம் ஆண்டு சனவரி முதலாம் தேதி அவர் காலமான போதும், அவர் தொடங்கி வைத்த தமிழ்ப் பதிப்புப் பணி, தனித்துறையாக வளர்ந்து முன்னேறி வருகிறது. பல பழந்தமிழ் நூல்களும் இன்று பலராலும் கற்கப்படுவதற்கும் ஆராயப்படுவதற்கும் அடிக்கல்லாக நிற்பது, தாமோதரம் பிள்ளை ஆற்றிய தொண்டு என்றால் அது மிகையில்லை.

முடிவுரை

தமிழ் இலக்கணம் இலக்கியம் என்னும் இரண்டில் முதன்முதலில் இலக்கண நூல்களுக்கே உரைகள் எழுதத் தலைப்பட்டனர் உரையாசிரியர்கள். 1835-ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் பதிப்பாசிரியர்களும் இலக்கண இலக்கிய நூல்களைப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கினர். தமிழுக்கும், சைவத்துக்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த ஆறுமுக நாவலர், தாமோதரம்பிள்ளைக்குப் பதிப்புத்துறையில், வழிகாட்டியாக அமைந்தார். தமிழின் நூல்கள் தொடர்ந்து தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும். தமிழின் அருமை பெருமையைத் தமிழர்கள் உணர்ந்து உயர வேண்டும் என்ற அரிய நோக்கங்களுடன் தொண்டாற்றிய இரு பெரும் பதிப்பாசிரியர்களாய்த் திகழ்ந்தவர்கள் 'பதிப்பு இரட்டையர்களான' ஆறுமுக நாவலரும் தாமோதரம்பிள்ளையும். அவர்களின் தமிழ்த் தொண்டை விளக்கியது இக் கட்டுரை. அவர்களின் பதிப்புகள், உத்திகள், எதிர்நோக்கிய சிக்கல்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் இன்னும் செய்யப்படுவதற்கு இக்கட்டுரை வழிவகுக்கிறது.

REFERENCES

Akshyan. (2018). *Pazhanthamil nuuRpathippum C.Vai. Thamodaram Pillaiyum.* www.tamilmalar kaTTuraikaL.

Aravindan, Mu.Vai. (2018). *UraiyasiriyarkaL.* (Eighth edition). Chennai: Manivaasagar pathippagam.

Arunachala kavirayar. (1898). *aaRumuga naaval ar sariththiram.* Chennai: Albenian accukkuuDam.

Damotharan, A. (1999) *Nannuul muulamum virutthi uraiyum.* Chennai: Internatinal Institute of Tamil studies.

Ilankumaran, Iraa.1988. *IlakkaNa VaralaaRu,* Chennai: Manivasagar Pathippakam.

- Ganapathy Pillai, Si. 2012. Tamil thantha thaamoodaram Pillai. Dina maNi. 20.9.12
- John samuvel, G. (1994). Uthirum thamizh malarkaL. Chennai:Institute of Asian Studies.
- Kailasam Pillai, T. aaRumuga Navalar varalaaRu. yaazhppaNam
- Kanagarathina, V. 1882. AaRumuga Naaval ar saritthiram. YaazhppaNam:saivap pirakaasa yanthirasaalai.
- Madhukeswaran,P. (2006) Nannuul ParhippukaL. Chennai: TamilmaN Pathippagam
- Mahalakshmi, T; NirmalaDevi, S & Bhuminaganathan.T. (2001). Suvadis sudar. Chennai: Internatinal Institute of Tamil studies.
- Mohanalakshmi, M. (2019). IlakkaNa uraiyaasiriyarkaLum pathippaasiriyarkaLum. Karka karpikka, June. ISSN 2347-1751
- Mohanalakshmi, M. (2020). Tholkaappiya pathippukaLil aDikaLaasiriyarin pangu. Vallamai March 25. ISSN 2348-5531
- Pakkiya mary. (2008). Vakaimai nookkil Tamil ilakkiya varalaaRu. Chennai: New century book house [P] Ltd.
- Pandurangan, A. (2008).C.Vai. Thamodaram Pillai. Chemmozi cethi Madal.2. Chennai: Central Institute of Classical Tamil
- Sampanthan, M.S. (1960). Acchukkalai. Chennai: Thamilar Pathipakam
- Sampanthan, M.S. (1997). Acchum Pathippum. Chennai: Manivasagar Nulakam
- Sivaperuman, E. (2009). Adikalaasiriyarin Tholkaappiya PathippukaL. Thanjavur: Tamil University
- Sundaramurthy, E. (2007). ANinthurai, Senaavaraiyar UraineRi. Gurusamy, S. Chennai: Rani Pathippakam.
- Thayalan, P. 2016. PathippuththuRaiyin munnooDi C.Vai. Thamodaram pillai. www. Ungal Nulagam.
- Vellaivaranar, K. (1973). *IlakkaNa sinthanaikaL*. Acchum Pathippum . Chennai: Manivasagar Nulagam